

Püspök Livia

A világ tetején

(Takáts Gyula emlékére)

Egy kényes úr, fején turbán,
– fehér kesztyűs kezében rózsza –
Na' Conxypanban hajnalonta
a szellők dalát hajladozza.

A szomszédos Drangalagban
egy csendes úr kis zöld kalapban
csapott tetejű kazlak kövér
egén
várja,
hogy a Mester felér
a sziklapart ormára,
ahol a Nap-kerékből pont
kiáll egy küllő.
Kézmelegért hozzá simul
egy sirály és egy hulló.
A vizet nézi: a túlpárt szétszakadt.
A sziklák lakói között matat.
Csu Fu, a Kelet vándora
a szerpentin feletti szirten
magányos hajlékába tér meg.
Terasza téglakorlátján kaktuszok,
a konyhaajtó sarkig kitarva,
a körte-, dió- és almafák madarait
macska cibálja.

Cédrus-, dió- vagy körtefa,
semmi sem ér fel a fügével.
Itália tán messze van,
de Janust küldi ide a széllel.